

Když se dějí divné věci aneb před námi nikdo, za námi nikdo

Na Svíčky chodíme rádi. Tradiční mix těžkých úloh, super terénu a elitních soupeřů znamená, že Svíčky bývají intenzivním zážitkem, při němž nám někdy v poslední třetině hry vyprší čas a my pak jenom obdivně koukáme, co všechno zvládly vyluštit týmy, které se zrovna potkaly s formou.

Protože jsme loni díky níže položené laťce obtížnosti dokázali Svíčky na hezkém šestém místě dokončit, mohli jsme si letos jít hru hlavně užít. Hedonistický plán se začal bortit v době, kdy nás drakonický [Kučaindex](#) pasoval na medailové pozice. A když potom soupeř Ondra na Matrixí týmovce začal naznačovat, jak moc se pod zástavou ROFLCOPTERU těší na svíčkovou, bylo rozhodnuto. Musíme do toho dát všechno!

Start se nám povedl ideálně. Přijeli jsme dřívějším courákem, takže jsme v poklidu vystáli krátké fronty na maso, palačinku, pivo a limo, zobli trochu toho chleba se solí a počali se těšit na věci příští. Šifra taky nekladla velký odpor, bez větších cavyků vydala tři tajenky, my uplatnili šifrovací zkušenosti a nevšimli si noticky na druhé straně papíru, což nám umožnilo nepropadnout paranoie hned, nýbrž až o dvě stanoviště později, když jsme seděli v Palešíně a žmoulali v rukách hned tři identická zadání. Ale ulovili jsme tři zvířátka do bezvívčkové ZOO, a to se počítá.

Banální substituce jedna ku jedné se ukázala i v našem případě býti mnohem méně banální než organizátoři předpokládali. Po povinném pokusu narvat do šifry sedmisegmentový displej jsme se zamysleli a nic nevymysleli. Naštěstí jsme pracovali se správnou výchozí premisou - chceme změnit příklad tak, aby výpočet dával smysl a generoval výsledky $\in \langle 1; 26 \rangle$. Spásný nápad jsem nakonec vypotil, ale proč to tak trvalo? Skvrny na slunci? To jsme netušili, že si v tuto chvíli oproti jiným těžkým vahám vedeme ještě luxusně dobře.

Kopec na Zrcadla je fujky fuj. Naštěstí nám tamější šifra dá trochu vydechnout. S údivem pozorujeme, kterak několik týmů šifru vyzvedne, chvilku něco kutí a potom odchází. Když tímto způsobem postupně odejdou ROFLové, Tykadla i voy-a-ger, trochu znervózníme a započneme revizi toho, co dosud víme. Sedm. Všeho je sedm, všude jsou sedmičky. Sedmičky vidíme i tam, kde nakonec žádné sedmičky nebyly. S bolestí v srdci opouštíme myšlenku, že obrázky narození a smrti odkazují na sedm pojmenovatelných fází života, takže Tom vyzkouší sedmičkovou soustavu, která mu nevyjde, protože ve skutečnosti počítá šestkovou. Naštěstí počítá nahlas, takže ho můžeme opravit, zabalit si a cestou na Čertův hrádek přemítat nad nevyužitým potenciálem úlohy.

Čertův hrádek je pěkné místo. Na kopci. Koukneme na sušenky, provedeme myšlenkový kotoul od dvě mřížky pět krát pět k dvakrát třináct je šestadvacet a řekneme Tomovi, ať to vyluští, když už se šifry chopil. Nejsme s Tomovým řešením spokojeni. Kóta DIC nikde v mapě není. Číselná substituce nikoho nenapadne, protože to jsme přece už použili. Nakonec počítáme vrstevnice a

hledáme kótu v blízkém okolí, která by ležela na tučné vrstevnici. Jednu takovou najdeme. Přichází abpopa. Čas odejít.

Cestou na kótu debatujeme o tom, že naše řešení je pěkně debilní a že se asi mýlíme s nějakou myšlenkou. Když už máme kótu nadosah, volá na nás zadní Tauerovský voj, že jdeme blbě. Koukneme na sebe s Alešem a Yetim, rychle zkontrolujeme ve věci, která není mapou, že jdeme správně, načež nám kluci vysvětlí, jak fungují kóty v ma... ve věci. Aha! No tak to je pecka.

Ta správná kóta je naštěstí hned tou vedlejší, takže jsme si příliš nezašli. Horší už je blížící se déšť a bouřka. Jdeme na kopec za bouřky. Výtečně! Moje oblíbená činnost. Milý čtenáři, věz, že trpím středně silnou keraunofobií (bouřkofobií). Tom s Víťou tohle vědí a při každé vhodné příležitosti začnou s nadšením probírat zajímavosti o krokovém napětí a další věci k popukání. Do toho všeho žhne zapadající apokalyptické oranžové slunce. Konec světa, tutovka.

Ale protože se konec světa opozdil, musíme se na kótě uvelebit se šifrou. Roztahujeme plachtu proti dešti, sedáme na měkkou zem, svět je zase hezký. Světelné podmínky jako z vlhkého snu profesionálního fotografa. Ale k šifře: tady se nám podařilo asi všechno, co se podařit mohlo. Správně chápeme zápis coby nějaká tabulární data, správně interpretujeme násobnost mezer a jednotlivost písmenných prvků, takže se po jisté dávce mravenčí manuální práce dobereme k číslu 365 pozic. Kalendář, to je jasné. Po troše zmatkování se nám dokonce povede jednotlivé písmenné prvky přiřadit ke jménům, která v daný den slaví svátek, povšimnout si závislostí a přeložit spodní větu do podoby Vepřové jeskyně. Nebylo to úplně rychle, hladce však celkem ano. Moc pěkná analytická šifra.

Přesun k Vepřové jeskyni splnil účel, ale to je tak jediné, co o něm můžeme říct. Podrápaní, požahaní, větvemi opleskaní a promočení se z různých směrů scházíme kus od jeskyně. Yeti dohledává šifru a přináší obludnost. Obludnost spočívající v hromadě textu uvozeného slovy “v tomto textu nehledejte šifru”. Odnášíme si obludnost kus od jeskyně, abychom k ní nelákali ostatní týmy. Apropó, ostatní týmy, kde je kdo? Na několika posledních stanovištích jsme vždy zahlédli nanejvýš jeden tým.

Čteme obludnost. Přemítáme, kde je ta šifra, pokud není v textu. Vzpomínáme si na svíčku z povinné výbavy a usoudíme, že nemá smysl šifru nenahřát. Pokud má člověk podezření na tajný inkoust, má hřát, máčet, citronem pokapávat, octem polévat, prostě dělat, co je nezbytné, aby inkoust vyvolal. Obzvláště když máte dvě kopie zadání. Víťa řádně očmoudí jedno zadání, ale bez úspěchu. Všimáme si, že v textu se nachází pasáž, ve které prý šifra je. To nepomůže, upadáme do letargie, bereme náповědu, dostáváme informaci o poloze náhradního stanoviště, upadáme do deprese, balíme se a jdeme směr Nová hospoda.

Dlouhý přesun nás vůbec netěší, ovšem blížíme se k Letovicím, a tak živíme naději, že se od postupu hry příliš neodkláníme. Jak bláhoví jsme byli. Když dostaneme do rukou redukované zadání a zjistíme, že kromě pasáže, ve které šifra je, se mezi balastem nacházejí i dvě další

náhodně pravdivé informace, klejeme. Šifra padá do pěti minut. Řešení Zmiják? To ses, Síbo, poslal v kině, ne? Šlapeme celou cestu zpátky skoro až k jeskyni. Na odbočce koukáme, že Tykadla, která jsme při odchodu pro náповědu potkali na cestě, zřejmě stále ještě luští. No, u toho ještě nějakou chvilku vydržíte, říkáme si.

Po zadání, co nemá šifru, jsme si vyzvedli šifru, ve které nemáme hledat tajenku. Z bláta do louže. Luštění nikam nevede, čas plyne, tým usíná a jenom já s Alešem debatujeme o smyslu křížků a šipek a fajfek v morseovkovém stromu. Dojdeme k tomu, že bychom v šifře moc chtěli najít polský kříž, takže ho tam Aleš najde. To nám vlévá síly do žil přesně do chvíle, kdy vyjde tajenka “v této šifře tajenku nehledejte”. Opět dlouho debatujeme. Hledáme tajenku jinde. Výskám! Poblíž je kaple sv. Klárky - ve věci se značí klasicky křížem, no a Klárka? Čárka tečka čárka? Hello? Tajenka byla celou dobu ve věci, stačí pouze identifikovat kombinovaný princip šifry a podobnou kombinaci najít v okolních názvech. To dává perfektní smysl. A je to krásné.

A je to taky špatně, jak zjišťujeme po pročesání širokého okolí sv. Klárky, při kterém jsme založili jednomu nervóznímu hlídacímu ratlíkovi na mrtvici. Přicházejí Tykadla a mrtvičný pes se může zbláznit znovu. Voláme Síbovi. Ten si vyposlechne náš stesk na absenci šifry a lakonicky prohlásí, že je to zřejmě v pořádku, že tam šifru nemůžeme najít. Karamba. Chvíli ještě přemítáme, co jsme mohli opomenout, než konečně padne rozhodnutí vzít další náповědu.

Papír má dvě strany?! Otáčíme zadání a nic nenacházíme. Otáčíme druhé zadání a všímáme si velmi nepatrných číslic. Padne pár neslušných slov. Řešení “Kuří skály” čteme z originálního morseovkového stromu a divíme se, proč v šifře byla zadaná transformace na polský kříž. Padne dalších pár neslušných slov, ale v duchu jsme šťastní, že jsme si tuhle náповědu nemuseli vyzvednout zase někde pár kilometrů mimo hlavní trasu hry.

Vyzvedáváme křížovku. Luštíme křížovku. Vychází nám, že tajenka nemá smysl. Padne třetí salva neslušných slov, naštěstí se u dvojznačného slova smysl pozastavíme. Všímám si hmatu. Ostatní nacházejí zbytek. Aleš si všímá receptorů v legendě. Vychází peklo. Paráda. Krásná šifra. Radujeme se a mizíme do předpekli, kde s Víťou začneme řešit Bezvíček, protože jsme stále dva body v mínusu a tušíme blízkost Turniketu. Aleš si krátce zdřímne, ale rychlé spojky Yeti s Tomem se brzy vracejí i se šifrou. Zatímco s Víťou dolušťujeme, komu doma řadí drzá uklízečka, zbytek týmu bez větších obtíží prolamuje hlavní šifru. Nakonec dolušťujeme zároveň. Ideál. Kóta Kobylka ale nevypadá jako pravděpodobné umístění Turniketu. Další stanoviště? A nebylo jich už v Rozjezdu dost?

Rozednívá se, všude leží chuchvalce mlhy, nepříjemná lezavá zima se snaží nabourat naši morálku. Zbytečně, protože kobylčí šifra se principem řadí mezi jednodušší. Tom pilně píše řetězce, které mu diktují, a brzy máme celou tajenku směřující na tenisové kurty. A to už jako vhodné místo pro Turniket zní!

Přesun už trochu bolí, vydávám se napřed. Nacházím rybník, hráz, vidím tenisové kurty. Krosím svah do areálu, jen abych později zjistil, že o dvacet metrů dál vedla souběžně krásná cesta.

Okouním kolem kurtů, mířím k největší budově v okolí, mávám na orgy, oni podezřele radostně mávají zpět na mě. Pár schodů a jsem tam! Na Turniket.

Přátelsky si s orgy vyjasníme, že samozřejmě heslo nemám, ačkoli jsme tušili, že v minulé šifře zbylo zbytečně moc balastu. Šifru má u sebe samozřejmě Tom, takže se zatím pohodlně usadím. Orgové se stále tváří přehnaně nadšeně, čím to? Ptám se, kolikátí tu jsme. Prý mám hádat. “Do pětky,” říkám. “Tak asi jo,” odtuší Síba. “První?” zkouším to. “Tak to zas ne,” dostane se mi studené sprchy. “Druzí?” zkouším to znovu. A prý jo. “O hodně?” “O hodně.” “ROFLové?” “ROFLové.” Sakra.

Doráží zbytek týmu, Tom doráží heslo, dorovnáváme záporné body, dostáváme balíček finalisty a (ne)chutnou krmí, která je ve skutečnosti šifrou. Nadbytečné ingredience poměrně rychle určujeme, význam čísel odhalujeme, tajenku dostáváme. Šifru prý najdeme u nejbližší hráze. Ta je kousíček od nás, takže nominujeme Aleše, aby pro ni zašel. Mezitím se dovídáme, že ROFLové na nás při příchodu na Turniket měli čtyři hodiny náskok, ale hodinku ještě strávili dorovnáváním záporných bodů. Tak aspoň něco, ačkoli nám je jasné, že stáhnout tři hodiny ztráty na ROFLy je možné jenom v případě, že se někde ve finále nadobro zaseknou.

Aleš se vrací s nejkrásnější šifrou hry. Postupně odhalujeme vztahy mezi divnou šachovnicí, českou abecedou i divným částečně zrcadleným zadáním první části, jenom abychom potom mohli řešit těžkou, ale zajímavou logickou úlohu. Výpočetní jednotka složená ze mě, Víti a Aleše se zaměstnala odhalováním slepých uliček. Tom s Yetim měli více štěstí (oni by určitě tvrdili, že rozumu, ale víte co...) a tabulku doplnili správně. Druhý krok už není složitý, míříme přes pole k blízkému kostelu.

Po krátké analýze zadání se shodujeme na tom, že šifra obsahuje desatero hodně děravých abeced. Postupně si Tom s Yetim všimnou, že se v každé neúplné abecedě nachází řetězec LM, respektive LMN. To už kreslíme polské kříže a značíme si do nich i zbylá písmenka. Dávám si pětiminutového šlofika na osvěženou a když se vzbudím, tak šifru dorazím. Hurá!

Míříme k mostu, kde vyzvedáváme zadání segmentové šifry. Chvilku se v tom plácáme, ale pak Aleš provede základní analýzu a zjistí, že počet písmen v šifře odpovídá počtu vysvícených symbolů digitálních číslic 1-9. Víť a obživne a šifru už rutinně doloží. Zatím držíme slušné tempo. Pokud to takhle bude pokračovat, máme šanci na dojití.

Vyzvedáváme velkou čtvercovanou plachtu. V některých čtvercích jsou slova. Je nám jasné, že na plachtu bychom měli nějak napasovat artefakt, který jsme dostali na Turniket, totiž podobnou plachtu s různými dominy, triminy, tetrominy, ba i pentominy. A snad i nějaké hexomino by se našlo. Na nich jsou také natištěna slova. Zatímco půlka týmu stříhá, druhá polovina vymýšlí, co se provede potom. Koukáme na dvě pole s nápisem “ploty”, mezi nimiž je právě jedna mezera, a říkáme si, že to bude asi festival mezi ploty. A ono jo. Postupně zjišťujeme, co je za lubem, co v pytli a že počasí je pod psa. Přikládáním dílků jednotlivých polymin vzniká graficky tajenka. Velká škoda, že takovouhle šifru nevidělo více týmů.

Míříme k jezírku v zámeckém parku. U jezírka vyzvedáváme křížovku. A zase hezkou! Po chvílce laborování s podivnou legendou doplňujeme pár slov, která by mohla do křížovky pasovat. Později si všímáme, že tato slova by tam mohla pasovat v jiném tvaru dokonce dvakrát za sebou, např. *Při při* je dobré mít pádné argumenty. Doplnujeme homonyma i do ostatních chlívčků a překvapivě rovnou nám vychází nezašifrovaná tajenka, která nás posílá k soutoku Svitavy a Křetínky.

I jdeme tedy. Finále nám připadá už trochu dlouhé. V kartě týmu máme poslední volné políčko, čas se krátí, chtěli bychom brzy končit. Vyzvedáváme mobilovou šifru, která je navíc blbá, dobrá, hustá a kdovíjaká ještě. Z analýzy vyjde systém, jímž je tabulka vyplněna písmeny, ale co s tím dál? Tom zjišťuje, že tam jsou početní chyby. Coby zkušený písmenkový počtář se chápu tužky a ověřuju tabulku. Nacházím o dvě chyby víc než Tom, cha! A teď jako co?

Plácáme se v tom. Čas utíká, už máme jenom padesát minut do konce hry. Není čas na hrdinství, jdu scrabblit. Protože chybná písmenka jsou všechna moc pěkná, přesmýkám a transponuji. A když už šifra připomíná mobilní klávesnici, mohlo by tady vyjít třeba “zavolej”. Nebo dokonce “zavolejte”? Zavolejte nám! Aha! Výborně. Zavoláme rádi, ale na jaké číslo? Nápo věd ní to asi nebude. Co třeba tisknout klávesy, na kterých ležela jednotlivá písmenka mezitajenky? Vychází 420, aha, tak proto je tady to plus před tabulkou. To bude správně!

Protože řešíme úlohu brute force, máme na výběr ze dvou možných čísel. Aleš už třímá v ruce telefon, diktuju mu to pravděpodobnější číslo, telefon na druhé straně vyzvání a pak si Aleš vyslechne nesmrtelné “Jsme na tenise, ty kudrnatá p***!!! HAHAHA!” Naštěstí kvůli okolnímu ruchu Aleš nerozuměl ani slovu z dílničky kvalitního ROFL humoru, takže Ondru na druhé straně setře prostým “Aha, tak to bude asi omyl.” a dostane k telefonu Síbu.

Všichni na Aleše koukáme, ani nedutáme. Aleš jenom ponuře řekne “Ahoj Síbo. Jo. Jasně. No, to je prima. Tak dík.”, pak se na nás obrátí a se stoickým klidem prohlásí, že jsme teda druzí a že přítomní orgové nás zavezou zpátky na tenis. Spíš než bujarou radost cítíme velkou úlevu, že jsme to dokázali a dokončili jsme hru, která byla velmi náročná ve všech ohledech. To jsme ještě netušili, jak moc náročná byla pro ostatní týmy, a to prakticky plošně od velmi zkušených týmů po nováčky.

V cíli se dovídáme, že kromě ROFLCOPTERU a nás do finále ještě nikdo další neprošel a už asi ani neprojde. To jsme opravdu nečekali. Gratulujeme vítězům, rádi přijímáme nabídku svíčkové, dostáváme deskovku a dva krásné diplomy, jeden z nich zcela unikátní, ručně kreslený od dětí. Potom soucítíme s orgy, kterým se hra vyvíjela úplně jinak, než by si představovali. To hry umějí. Díky všem, kdo letošní Svíčky připravili. Pro mě osobně to byl silný, ve výsledku velmi pozitivní zážitek. Těším se zase na příští ročník.

Za Přizdisráče sepsal

Dero